

KRZYSZTOF M. OSTASZEWSKI

***

potem jako się rzekło odrąbiono zwycięstwo
zebrano skwapliwie oręż sdarta szaty z trupów
było dużo błogosławieństw i głośno głośno ktoś śpiewał
przeze wszystkim jednak — rozdzielono nas od siebie
my (to znaczy ludzie a nie nasi panowie czy przybysze z gwiazd)
my staliśmy się mięsą nie będąc nawet tłumem
w tym doku byliśmy rozdzieleni co podyktowane jest ostrożnością
jakoż i nadmierną wrażliwością psychiczną
pota tym był dzień jasny (świeciło słońce)
właśnie odrąbiono zwycięstwo

Scenki, 30 lipca 1982

***

***

spójrz na te ciamury na trawę i kwitnące miecze
wszystko to staje się jednym wielkim stołem
wszystko spala się (jako spokojnie) w naszym spojrzeniu
patrzmy na ogień patrzmy na zwierzęta

a oto z płomieni wylaniają się kształty
czasem dobrze nam znane czasem sztuczne i śmieszne
ze wszystkich tych kształtów odtwarzamy siebie
my — ludzie — teraz wśród tych właśnie zwierząt

nasze ciało i były wszystkie nasze szaty
wrzucane w ogień - lecz tego jeszcze mało
ociągamy się z ofiarą jakoby nie wiedząc o niej
nie — nie chcemy patrzmy na zwierzęta

na koniec — nie o ofiarę tu chodzi
lecz o poświęcenie któregoś ze światów
a ze wszystkich miejsc widzimy siebie
zawszą wycierają żywe ludzkie oczy
zawszą przychodzi ten sam mrok którego nie znamy
precież nic nie różni od siebie tych oczu

Scenki, 17 maja 1982

opowiadam ci o kwiatkach choć widzieć kwiaty w słowach
opowiadam ci o ptakach choć słyszeć ptaki w słowach
lecz słowa odchodzą ode mnie i maskują Twoje usta

kwiecień, 20 kwie 1980

***

powiadają że przed nami okna i drzewa
zaś za nami drzwi – klumka wauwa się w dłoń
wychodzę niesmiało (wierząc w opowieści i wierząc w
przypomnienie)
jednak wychodzę - oto moje kroki

dlatego że czeka mnie długa droga której nie widzę
dlatego że wybierając drogę wybieram cel (dwukrotnie)
i z wielu innych powodów (powoli je poznaję)
przed oczami migają mi chwile rzeczywistości

lipiec, 10 lipie 1977

***

badawcze okazałe z kolorów
ale nieznane
nie dlatego że nie ma w nich ludzi
w nich właśnie tłumy
a że cierpię przy tym (ktoś nie cierpi?)
przecież nie płaczę
! kto widzieć może o ich udręce
ot – przypuszczam że cierpię
posyłam im nieprzebrane myśli
wytrwało (uwierzyłem w nie)
jak małeńki uczoney krasnoludki
stwarzający hipotezy o pochodzeniu piasku
pustynnego piasku w który zagnało go życie
jego własne i życie świątynych przodków

kwiecień, 23 kwie 1982

***

*jeśli są katarzynki to już niepotrzebne
grają całkiem niewinnie podwieczorną porę
ludzie lubią je jeszcze — i zapominają
rankiem śpieszą do pracy w niebieskich ubraniach*

*jeśli jest zapomnienie to nieodwołalne
brzozy szumią brzozy kwiaty kwitną ciszej
w parkach czasem przysiadają rozsmucone dzieci
małe zwinne wieściorki czochoją im włosy*

Strona 20 z 100 w 1982

Krzysztof M. Ostaszewski urodził się w 1957 roku w Łodzi. Zajmuje się poezją i prozą poetycką, jest autorem sztuk i esejów. Swoje utwory publikował w prasie krajowej i emigracyjnej, a ponadto w Polsce ukazały się trzy samodzielne tomiki prezentujące twórczość młodego poety. Obecnie Krzysztof M. Ostaszewski odbywa studia doktorskie z matematyki na University of Washington w Seattle.